

Zemřela Darja Kocábová

Darja Kocábová v závěrečné autobiografické eseji ve své knize „V tichu“ hovoří o dětství ve stínu války. Jako dítě prožívá velkou dezorientaci z poválečného dění. Tam vnímá, že začal její duchovní zápas. V kruhu podobně smýšlejících vysokoškolských studentů později poznává svého budoucího manžela Alfréda Kocába.

Po studiích psychologie si v padesátých letech jako manželka evangelického faráře nemohla příliš vybírat místo svého profesního působení. Jejím prvním působištěm je dětský domov Hodkov u Zbraslavic určený pro děti s mentálním handicapem. Během působení v dětském domově stojí u zrodu vesniček SOS. Poté pracuje na dětských psychiatrických ambulancích v Karlových Varech a v Mladé Boleslavi. Po politických prověrkách počátkem sedmdesátých let je profesní dráha Darji Kocábové jako dětské psycholožky násilně ukončena. Je jí nabídnuta práce v archivu Okresního ústavu národního zdraví v Mladé Boleslavi. V období 1973 – 1996 je její profesní život spojen s Psychiatrickou léčebnou Kosmonosy. Zde pracuje nejprve na ženském oddělení, pak na příjmu a později se stává spoluzakladatelkou Denního sanatoria pro lidi s psychotickým onemocněním. Zprvu fungovalo sanatorium v rámci léčebny, na začátku devadesátých let se osamostatnilo.

Darja Kocábová ve spolupráci s kolegyněmi a kolegy z léčebny rozpracovává novou teorii léčby psychóz. Terapie lidí s psychózou byla v té době vnímána ze strany mocenských autorit spíše jako pochybný experiment. Darje Kocábové se v terapii osvědčuje kombinování verbálních a neverbálních metod. Při terapii lidí s psychózou intenzivně uplatňuje práci s výtvarným projevem. V polovině osmdesátých let byla Darja Kocábová pověřena MUDr. Jaroslavem Skálou založit v rámci Lékařské společnosti J. E. Purkyně pod psychoterapeutickou sekcí subsekcí arteterapie. V té době začíná probíhat i komunikace s arteterapeuty ze zahraničí. Dochází k výměně zkušeností a arteterapie se ve větší míře rozšiřuje mimo rámec psychiatrických léčeben. Darja Kocábová zkouší možnosti arteterapeutické modifikace Bálintovských supervizních setkání. Za jejího působení vzniká první arteterapeutická výcviková skupina, kterou pak přebírá PhDr. Zdeněk Petržalka. Po revoluci stojí D. Kocábová u vzniku České arteterapeutické asociace. Kromě terapeutické praxe se D. Kocábová zaměřovala i na prezentaci výtvarné tvorby lidí s duševním onemocněním. Až do pozdního věku se snažila být v kontaktu s aktuálním děním v oboru.

Texty Darji Kocábové věnované reflexi její psychoterapeutické a arteterapeutické práce jsou shrnuty v knize esejí „V tichu“ vydané nakladatelstvím Kalich v Praze v roce 2010.

„Naše stopy zůstávají“, je krátká věta z eseje „Co považuji za důležité v životě“, který Darja Kocábová napsala v roce 1986 z podnětu svých pacientů. Stručné ujištění, že to, co žijeme, má navzdory často nepříznivým okolnostem smysl. Stopa Darji Kocábové v oblasti české psychoterapie a arteterapie je výrazná a nepochybně bude předmětem další reflexe.

Jiří Mach

Životopisné údaje jsou čerpány z citované knihy „V tichu“ a z veřejně dostupných zdrojů.

Přidáváme také vzpomínku Jana Slavíka

[Pro Darju](#)

Sociální sítě

Další odkazy

Evropská federace arteterapeutů (EFAT)

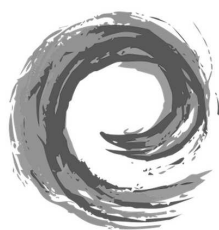
Asociace dramaterapeutů ČR (ADCR)

Česká muzikoterapeutická asociace (CZMTA)

Sekce muzikoterapie (ČPS LSJEP)

Taneční terapie (TANTER)

Ateliér arteterapie (PF JU)

ČAA je organizačním
členem EFAT

Časopis Arteterapie